

Pápainé Páhi Emma

Mátyás király csillaga

Egyszer vót, hol nem vót, vót egyszer egy király. Aztat bizony Mátyásnak hívták. Jó király vót igen, de mégis olyan nyugtalan vót az élete. Nem lelte semerre helyét. Nem látta boldogságát. Hiába szerette a családját, minden, de mégis olyan boldogtalan vót. Mert tudjátok, miért? Látta az emberekbe a szeretetlenséget. Látta, hogy az emberek nem szeretik egymást. Hogyha egy olyan nagyobb gazdagember összetanákozott egy szegénnyel? Inkább leköpte vagy belerúgott, minthogy adott vóna neki egy harapás kenyeret. Hát ez igen bántotta a királyt, hát imádkozott, sírdogált, mán a szógálók azt hitték, hogy beteg a király! Hiába vigasztalták, nem ért semmit. Enni vittek neki, nem evett a király. Hát, hogy, hogy nem, magam sem tudom, – pedig én is valamikor ott voltam, de nem tudom, nem emlékszek rá-, a királyra olyan álom gyött, tudjátok, hogy lement a pincéjébe, lefeküdt, el is aludt a király. Keresik a szógák, keresik a szógálók, majd oszt nagy nehezen megtanálták a pincében. Ott feküdt, ezen-azon, subán, cundrákon, rongyokon, de olyan igen jóízűen aludt: hiába keltegették, tuggyátok, a királyt, fel nem ébredt, mán azt mondták, hogy meg van halva a király, nem ébred fel, de osztán hívtak hozzá olyan embereket, aki megvizsgálgatta, meghallgatgatta, költögette: nem ébredt a király, csak aludt, még igaz lehetett se adott... Hát mán kétségbe vótak esve. Egyszer, tuggyátok, mikor mán eljön a harmadnap, tizenkét órát kondított a nagy harang, tuggyátok, felugrott a király:

– Jaj, Istenem, Teremtőm, de elaludtam! Hol is jártam?! Istenem, hogy gondolkozzak, hol is jártam! Ó, Uramisten, tündérek közt, ott tanyázott a lelkem!

– Jaj, felséges királyom! – szaladtak a szógák. – Hát elaludtál, felséges királyom, hiába költögettünk, nem ébredtél, nem keltél fel! Hiába vittünk vizet, hiába adtunk enni, nem ettél, csak aludtál!

– Jaj, barátaim, barátaim! Mennybe jártam! Az angyalok között lakoztam! Ott élt az én lelkem! Tuggyátok, mit, emberek? Menjetek széjjel az országban, itt, Magyarországon! Nézzetek széjjel, mi újság van az országba, vannak-e szegény emberek, vannak-e éhező árvák?

Hát a szógák? A katonák? Az urak? Azok kinevették: „E mán megbolondult!” Kinevették. Úgy tettek, mintha elmentek vóna, de nem mentek azok sehová, tudjátok.

Hát majd egyszer gondolt egyet Mátyás király, kiment úgy a város szélire, hogy széjjelnézett itt is, ott is, amott is, hát, tuggyátok, mit tapasztalt, mit sugallt a lelke? Amivel a tündérek, az angyalok beoltották a szívét, a lelkét? Mer nem tanyázott egyebütt, mint az angyalok közt, mert a tündérek nem egyebek, mint az angyalok! Beoltották az ő szívét Szentlélekkel. Úgy gondoljátok el, hogy attól kezdve Mátyás király a szegényeket összeszedte, az árvákat. Ha ruha nem vót rajtok? Felöltöztette őket. Ha éhesek vótak? Enni adott nekik.

* Részlet Huszár Andrea *Szívnyitogatás* c. fimjéből, elmondta Pápainé Páhi Emma karcsai mesemondó asszony 2009. február 25-én Verőcén.

– Gyertek, gyermekeim, gyertek, emberek, szegények! Van az én kamrámba mindenféle ennivaló. Szakácsné asszonyom, süssél-főzzél, mert sok vendéget hozok a palotába!

Hát, tényleg vitt is, halljátok, sokat! Gyermekeket, vándor embereket, szegényeket, kókusokat, mindet megvendégelte. Meg tudjátok, mit is csinált? Mikor búcsúzott el az emberektől, egyiknek is, másiknak is dugott a zsebébe egy kis krajcárkát is, hogy legyen nekik mit enni. Meg osztán sokat bizony el sem engedett. Sok árva gyermekek a palotába nevelkedtek fel mindaddig, míg csak kenyérrelalót keresni nem tudtak magoknak. Irigyek is vótak ám, tuggyátok, az urak, a gazdagok! Gyűlölték Mátyás királyt, de Mátyás király nem törődött velek. Akárhogy is gyűlölték, akárhogy is haragudtak rá, mer hát irigyelték a gazdagok, hogy csak a szegényeket szereti, a szegényeknek miér ad enni?! Miér ad a kókusokra ruhát?!

Hát teltek-múltak a napok, tuggyátok, akkor kiütött egy nagy háború, mer hát... az az igazság, hogy nem is biztos, hogy nem-e a gazdagok csináták ezet! Hát Mátyás király el is ment a háborúba a katonáival együtt, a szegény legényekkel. Hát, tuggyátok, ahogy harcolnak, hát, hogy, hogy nem, egyet úgy megütött, hogy leesett a ló hátáról. Az meg valami gonosz ördög vót! Az mingyárt osztán átkokot kiáltott Mátyás királyra. Hát meg is fogta Mátyás királyt az átok, de nem sokáig, mer bizony a Jólélek maga mellé vette úgy űtet, mint a katonáit, a szolgálit. Akibe a Jólélek vót, mind életre kapott. Hazavándoroltak, hazavágtattak lóháton, csak úgy szikrázott még a csillag is a levegőbe, olyan örömet ment... Mert úgy eltírhult az ellenség, aki megtámadta az országot, úgy megijedtek Mátyás királytól, tuggyátok, hogy azt se tudták, hogy merre szaladjanak! Mer ahogy Mátyás király kardozott?! Úgy csillogzott a kardja, minthogyha az égbolton a csillagokot látták volna. Hát úgy elmenekült az ellenség, hogy még máig is azt se tudni, merre járnak!

No, de majd eljött az ideje annak, hogy Mátyás király is elment haza, az örökös hazába. Tuggyátok, hogy hogy ment haza? Mint a csillag, úgy szállt fel a lelke az égbe! Majd reggel, ha fel fogtok kelni, nézzetek fel keletre, a Hajnalcsillag, a legfényesebb Hajnalcsillag az a Mátyás királyé. Az ragyog minden szegény emberre, még mostanáig is. De ragyogjon is örökkön-örökké! Ámen.

Tündér rajza – a Pápainé-Huszár: *Tündértánc* c. mesekönyv motívuma, rajzolta Szerepi Mária